

Javier Echevarría

Prelat de l'Opus Dei

Amb quin goig escric aquestes paraules de presentació a un llibre gràfic sobre Josepmaria Escrivà de Balaguer. Juntament amb les fotografies, una selecció de textos testimonia l'homenatge que homes i dones representatius de l'Església, de la cultura, de l'art, de la ciència, del periodisme, desitgen rendir a aquest sant sacerdot -aragonès i universal-, amb motiu del centenari del seu naixement, el 9 de gener del 2002. A tots ells, així com als promotors de la iniciativa, la meva gratitud més cordial.

Penso que, davant d'un homenatge d'aquesta mena, Josepmaria Escrivà potser ens diria -si fos entre nosaltres- el que respongué a una persona que una vegada li va agrair el bé que havia causat a la seva ànima amb els seus ensenyaments sobre el valor santificador de la vida ordinària: *No em donis les gràcies. En una carta, el que compta no és el sobre, sinó el contingut. Sobre la carta i el sobre es llença a la paperera. Jo sóc el sobre que el Senyor, en la seva misericòrdia, ha volgut emprar.*

El contingut de la carta, el missatge que Déu ha volgut transmetre per mitjà d'un servidor tan fidel, té l'admirable senzillesa de les intervencions divines en la història dels homes. Amb paraules del fundador de l'Opus Dei, es podria formular així: *S'han obert els camins divins de la terra.*

En el si de l'Església, com a fruit de la perenne joventut que li prové de l'Esperit Sant, s'ha reafirmat la convicció -solemnement recordada pel Concili Vaticà II-

que tots els homes, sense excepció, són cridats a la santedat. Un dels pioners d'aquesta presa de consciència ha estat precisament el fundador de l'Opus Dei, que no solament predicà incansablement aquesta doctrina, sinó que, mogut per un carisma especial rebut del Cel, començà a posar-la en pràctica, de manera concreta, el 2 d'octubre de 1928, data en què *veié*, per voluntat de Déu, l'Opus Dei.

La via encetada per Josepmaria Escrivà de Balaguer és antiga i nova com l'Evangelí i s'inscriu plenament en la doctrina i en la tradició de l'Església. Es fonamenta en Jesucrist, que afirmà de si mateix: *Jo sóc el Camí*. La "novetat" rau en el fet que la Misericòrdia divina, en ple segle XX -el segle que ha presenciats els majors desenvolupaments científics i tecnològics del treball humà-, ha volgut mostrar als homes i dones enderriats en les tasques professionals, familiars, etc., que, precisament en el seu lloc i situació en el món, sense abandonar l'indret en què els ha col·locat la Providència divina, poden i han d'aspirar a la plenitud de la vida cristiana.

Ser sants enmig del món i amb ocasió de les ocupacions ordinàries pressuposa, entre altres coses, l'esforç constant per buscar i trobar Déu en el desenvolupament de qualsevol tasca honrada; l'esforç per implantar la llei de la caritat en el cor mateix de les activitats seculares, sobre el fonament de la justícia i de les altres virtuts cardinals. Així, amb l'influx de la gràcia, les accions humanes més diverses, fins i tot les insignificants en aparença, cobren lluors divines. Cada dia,

també els aparentment monòtons, esdevenen jornades de festa interior. O, amb expressió feliç de Josepmaria Escrivà: *Quan un cristià desenvolupa amb amor el més intranscendent de les accions diàries, allò vessa de la transcendència de Déu (...). La vocació cristiana consisteix a fer hendecasil-labs amb la prosa de cada dia.*

El fundador de l'Opus Dei ha estat instrument de Déu per fer arribar aquesta convicció a milions d'homes i dones de les professions més diverses. Els seus ensenyaments -com manifesten innumbrables testimonis- han arrelat en persones molt diferents: laics, sacerdots i religiosos, catòlics i no catòlics; si bé, indubtablement, ha suposat un despertador per als laics, una crida que els recorda que són al món per santificar-lo des de dins, posant la Creu de Crist *al cim de totes les activitats humanes.*

Josepmaria Escrivà de Balaguer fou un sant molt humà, sensible al dolor i a les necessitats materials de les persones, abocat al servei i a la caritat amb el proïsme, completament dedicat als altres. Avui contemplem, escampats pel món, tants fruits de la seva resposta santa a Déu: llars on resplendeix la llum del Crist, perquè els esposos han descobert que el seu compromís matrimonial és una veritable vocació divina; labors de promoció humana i social on participen amistosament persones de diferents cultures i religions; iniciatives per a la formació professional de persones menys afavorides econòmicament, que els permeten sortir de la pobresa i menar una existència digna; obres educatives a tots els nivells d'ensenyament...

No va fer seu cap dels mèrits d'aquestes iniciatives, desenvolupades amb l'alè del seu esperit i, molt sovint, sota el seu impuls directe. No va buscar honors. Fidel a la seva norma de sempre *-és de Crist de qui hem de parlar, i no de nosaltres mateixos-* va treballar amb l'alegria de pensar que altres trobarien recer a l'ombra dels arbres que plantava, per continuar una generosa tasca de servei a l'Església i a la societat.

La celebració del centenari del seu naixement ens convida a posar els ulls en Jesucrist, el seu company de camí, la raó de la seva vida. Per mitjà d'aquest missatger fidel, el Senyor ens convida a ser *-cadascú en el seu propi ambient- sembradors de pau i d'alegria.*

*Roma, 2 d'octubre de 2001,
aniversari de la fundació de l'Opus Dei.*

Javier Echevarría
Prelat de l'Opus Dei